

отличителни белези — ампутирани крака. Моята истинска външност.

Но и тритѣ пѣти имахъ една и сѣща неприятностъ: хазяинътъ взема листа, прочита го и, като се подсмивва, забелязва, че въ нѣкои области на мѣстниятъ езикъ, изглежда, да съмъ особено слабъ. И съ най-спокойни движения той започва да поправа: нисъкъ обръща въ високъ; жгловато въ продълговато; руситѣ ми коси ставатъ черни; очитѣ — кафяви; а когато стигне до краката — —

Какви ли изненади ме очакватъ още между тоя народъ?

15.

Изглежда тѣ идатъ. Наистина, тѣ сѣж мимо народа, срѣдъ който живѣя, но затуй сѣж по-силни: Казимиръ Храбъръ не е мъртавъ. Или... Не. Азъ не вѣрвамъ въ духове. Азъ видѣхъ неговата плътъ, Видѣхъ го цѣлия. Тѣй, както бѣше и преди. Въ тоя мигъ той не можеше да бжде духъ, дори ако тѣ сѣществуватъ. И все пакъ, всичко не бѣше така обикновено.

Азъ влѣзохъ въ стаята си и веднага седнахъ. Нѣщо морно, тежко, гнетещо лежеше надъ менъ. Сведохъ глава. Въздишка се изтръгна отъ гърдитѣ ми. Сѣщахъ, че можехъ да остана дълги часове така, и бихъ сторилъ това ако — — Вслушахъ се. Да, не се излѣгахъ: въздишка — морна, измжчена, отзвуча като екъ на моята.